

(Нови Репортер, 13. 7. 2011)

Сва засједања Управног одбора Савјета за имплементацију мира у Босни и Херцеговини (ПИЦ) у новијем периоду имала су идентичан ток. Тресла се гора стабилности, родио се миш централизације – тако би се могао окарактерисати читав низ састанака тијела са карикатуралним називом и анахроном улогом, укључујући и последњу сесију, одржану 6. и 7. јула у Сарајеву. Ни паклене врућине нису спречиле високог представника у БиХ Валентина Инцка да, након окупљања његових формалних послодаваца, одвергла стару лошу мантру о “приоритетним задацима домаћих политичара”. Увијек спремни за инвентивне и амбициозне подухвате, амбасадори земаља – чланица ПИЦ-а затражили су хитно формирање Савјета министара Босне и Херцеговине. Такође, саопштили су да не могу више да трпе “оспоравања Дејтонског споразума”. Круг општих мјеста затворен је самохвалисањем, јер су најекспониранији странци у Сарајеву одлучили да “поздраве појачано присуство Европске уније у БиХ” и да подсјете овдашњу јавност да такву огромну част “треба искористити за успјешно спровођење реформи”.

Пуко именовање данског дипломате Петера Соренсена на функцију специјалног представника ЕУ у Босни и Херцеговини, закукуљено у нарцисоидној формулацији, неће имати никакву практичну тежину док у овој земљи дјелују ОХР и амбасада Сједињених Америчких Држава.

Наравно, пуко именовање данског дипломате Петера Соренсена на функцију специјалног представника ЕУ у Босни и Херцеговини, закукуљено у нарцисоидној формулацији, неће имати никакву практичну тежину док у овој земљи дјелују ОХР и амбасада Сједињених Америчких Држава. Судећи према информацијама о закулиским расправама на састанку ПИЦ-а, прва варијанта се неће догодити у догледно вријеме. Друга опција је по дефиницији нереална, а наговјештени раст утицаја Брисела не представља никакву алтернативу досадашњим протекторским механизмима, већ само редизајнирано паковање сличног садржаја. Када је ријеч о дешавањима иза завјесе,

током секвенце резервисане за дружење “имплементатора мира” са водећим парламентарцима у БиХ по ко зна који пут потврђено је да вашингтонско-бриселски већински акционари у ПИЦ-у, заједно са бошњачким пратећим вокалима, располажу довољним арсеналом уврнутих разлога да сачувају актуелно радно мјесто Валентина Инцка. То ће потенцирати док год чују аргументе противљења српских, а одавно и хрватских посланика, уз усамљени глас разума руског амбасадора Александра Боцан-Харченка унутар једноумних редова страног фактора.

Манипулације: Док Бањалука, Мостар и Москва не угледају леђа високом представнику, САД и ЕУ ће до посљедњег даха њихових другоразредних сарајевских изасланика експериментисати са накарадним политичким замислима тамо гдје могу – у Федерацији. Издисај федералног буџета није био препрека предсједнику Странке демократске акције Сулејману Тихићу да на састанку ПИЦ-а рецитује оде у којим је ОХР најзаслужнији што у том дијелу БиХ “теку мед и млијеко”. Лидер Социјалдемократске партије Златко Лагумџија отишао је корак даље, па је шефу Дирекције за западни Балкан у централи ЕУ Пјеру Мирелу поносно истакао да је садашња влада ФБиХ, састављена од четири “платформашке” странке, најбоља колекција министара у Босни и Херцеговини од рата до данас?! Оба несувисла геста су, очигледно, тек сегменти хушкања западних центара моћи да “оштро” реагују након извјесне пропасти кандидатуре “платформашког” фаворита Славе Кукића у Представничком вијећу Парламентарне скупштине БиХ.

У потенцијални други круг гласања о том приједлогу, 14. јула, коалиција СДП – СДА, уз асистенцију маргиналаца из Хрватске странке права и Народне странке “Радам за бољитак”, улази са крхким очекивањем да ће модификовани принцип ентитетског гласања повећати шансе за расплет у њихову корист. Пошто су у првом кругу скупили просту већину у Парламенту БиХ и довољан број гласова из Федерације, али не и минимум подршке из РС, “платформашки” без превише ентузијазма чекају да виде да ли су њихови напори да изазову расколе у странкама из Републике Српске дали резултате. Прошли пут је уздржани став посланика ПДП-а Весне Крастовић-Спремо био изолован случај, у односу на осталих 13 негативних гласова представника РС. Сада је процедура постављена тако да се од Кукића не тражи да га подржи најмање пет посланика из Републике Српске, већ да се против њега не изјасни више од девет власника мандата,

освојених између Требиња и Новог Града. Математички, то се своди на исто. Међутим, технички, правила за други круг пружају шири спектар могућности за манипулације – од непојављивања на гласању до волшебног губитка негативног, али и било каквог односа према политичком “кукавичјем јајету” из кадровског инкубатора “платформаша”.

Пошто су у првом кругу скупили просту већину у Парламенту БиХ и довољан број гласова из Федерације, али не и минимум подршке из РС, “платформаша” без превише ентузијазма чекају да виде да ли су њихови напори да изазову расколе у странкама из Републике Српске дали резултате.

Танка нит на којој виси такав сценарио из домена научне фантастике, по свој прилици, биће прекинута током посљедње прилике да Славо Кукућ испали салве демагогије на парламентарце и јавност у БиХ. Јер, у осмочланом посланичком клубу Савеза независних социјалдемократа до сада није било пукотина, поготово не у вези с Кукићем. Ни четворочлану групу представника Српске демократске странке није захватио набој усмјерен ка раскидању паарнерства са СНСД-ом на нивоу БиХ, већ присутан у новооснованом Политичком савјету СДС-а, луци за прихват “старе гарде”, својевремено стадале у чисткама ОХР-а. Међутим, недавна готово непримјећена изјава предсједника Демократског народног савеза Марка Павића – да “Срби не треба да се мјешају у спорове хрватске и бошњачке стране”, поред начелне тачности, може да буде повод за подигнуте обрве, односно, за тумачење да се ради о прећутној сагласности са Кукићевом “инаугурацијом”. Али, сва калкулисања те врсте постају депласирана када се узме у обзир лични интегритет јединог посланика ДНС-а у Представничком вијећу БиХ, професора Петра Кунића.

Иконографија: Ипак, за Кукићеву судбину није пресудно оспоравање из РС. Прије ће бити да је његову “премијерску каријеру” запечатилa скептична констатација замјеника помоћника државног секретара САД Томаса Кантримена. Функционер Стејт департмента је за кандидатуру “Еуропљанина и интелектуалца” у служби Златка Лагумџије рекао да то “није озбиљан приступ формирању власти”, чиме је означен прелазак у наредну фазу настојања да читава БиХ буде преуређена као Федерација у протеклим мјесецима. То највјероватније подразумејева Мартина Рагуџа из Хрватске демократске заједнице 1990 као ново персонално рјешење за мјесто предсједавајућег Савјета министара. Иако би такав чин Златка Лагумџије и америчких патрона предједника СДП-а формално дјеловао као прихватање тронационалне и двоентитетске реалности, у ствари би имао предзнак додатног

Контролори затворског дворишта

Пише: Саша Бижић

понедељак, 18 јул 2011 10:10

